Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (šestého rozšířeného senátu)

10. září 2025 *

„Institucionální právo – Úřad pro evropské politické strany a evropské politické nadace – Rozhodnutí o uložení finanční sankce politické straně – Článek 27 odst. 2 písm. a) bod vi) nařízení (EU, Euratom) č. 1141/2014 – Mimosmluvní odpovědnost“

Ve věci T-1189/23,

Patriotes.eu, dříve Identité et Démocratie Parti (ID Parti), se sídlem v Paříži (Francie), zástupci: P. Prigent, advokát,

žalobce,

proti

Úřadu pro evropské politické strany a evropské politické nadace, zástupci: P. Schonard a N. Entčev, jako zmocněnci,

žalovanému,

podporovanému

Evropským parlamentem, zástupci: S. Alves a J.-C. Puffer, jako zmocněnci,

Radou Evropské unie, zástupci: M. Bauer a L. Atzeni, jako zmocněnci,

a

Evropskou komisí, zástupci: F. Erlbacher a S. Pardo Quintillán, jako zmocněnci,

vedlejšími účastníky řízení,

TRIBUNÁL (šestý rozšířený senát),

ve složení: M. J. Costeira (zpravodajka), předsedkyně, M. Kančeva, C. Mac Eochaidh, P. Zilgalvis a E. Tichy-Fisslberger, soudci,

za soudní kancelář: L. Ramette, rada,

* Jednací jazyk: francouzština.

s ohledem na usnesení ze dne 5. března 2024, ID Parti v. Úřad pro evropské politické strany a evropské politické nadace (T-1189/23 R, nezveřejněné, EU:T:2024:145),

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po jednání konaném dne 14. května 2025,

vydává tento

Rozsudek

1 Svou žalobou se žalobce, Patriotes.eu, dříve Identité et Démocratie Parti (ID Parti), na základě článku 263 SFEU domáhá zrušení rozhodnutí Úřadu pro evropské politické strany a evropské politické nadace (dále jen „Úřad“) ze dne 25. října 2023, kterým mu tento Úřad uložil finanční sankci podle čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 1141/2014 ze dne 22. října 2014 o statusu a financování evropských politických stran a evropských politických nadací (Úř. věst. 2014, L 317, s. 1) (dále jen „napadené rozhodnutí“), a dále se na základě článku 268 SFEU domáhá náhrady újmy, která mu vznikla v důsledku přijetí tohoto rozhodnutí.

I. Skutečnosti předcházející sporu

2 Žalobce je sdružením podle francouzského práva, zaregistrovaným jako evropská politická strana rozhodnutím Úřadu ze dne 14. září 2017 o registraci Mouvement pour une Europe des nations et des libertés (Úř. věst. 2018, C 84, s. 5).

3 Dne 9. března 2022 zaslal žalobce Úřadu dopis svého předsedy, který v příloze obsahoval zejména aktualizovaný seznam členů jeho předsednictva, na němž již od 16. února 2022 nebylo uvedeno jméno jednoho z jeho členů (dále jen „dotčený člen předsednictva“).

4 Informace, že dotčený člen předsednictva již od 16. února 2022 nebyl členem předsednictva žalobce, nebyla na internetových stránkách a sociálních sítích žalobce okamžitě zohledněna, neboť dotčený člen předsednictva tam byl nadále veden jako člen předsednictva žalobce.

5 V této souvislosti zaslal Úřad dne 23. března 2023 žalobci žádost o informace týkající se nesrovnalostí mezi sdělením ze dne 9. března 2022 na jedné straně a informacemi na jeho internetových stránkách a sociálních sítích na straně druhé.

6 Dne 14. června 2023 se Úřad po korespondenci s žalobcem rozhodl zahájit vůči němu šetření z důvodu potenciálně nesprávných informací o složení jeho předsednictva a umožnil žalobci předložit připomínky a navrhnout nápravná opatření v souladu s článkem 29 nařízení č. 1141/2014.

7 Dopisem ze dne 28. září 2023 žalobce poté, co nahradil své staré internetové stránky novými, které již neobsahovaly odkaz na dotčeného člena předsednictva jako na člena předsednictva, informoval Úřad, že bylo rozhodnuto ponechat na sociálních sítích příspěvky, na kterých byl dotčený člen předsednictva veden jako současný člen předsednictva.

8 Dne 25. října 2023 Úřad žalobci napadeným rozhodnutím v návaznosti na novou korespondenci mezi stranami na základě čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014 uložil finanční sankci ve výši rovnající se 5 % jeho ročního rozpočtu, tj. 47 020,54 eura, z důvodu, že žalobce ponechal na sociálních sítích nesprávné příspěvky představující dotčeného člena předsednictva jako současného člena předsednictva, ačkoli jím již nebyl, což podle Úřadu představovalo porušení uvedeného čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014.

II. Návrhová žádání účastníků řízení

9 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:

– určil, že článek 6 nařízení č. 1141/2014 je protiprávní, a „v důsledku toho“ zrušil rozhodnutí Evropského parlamentu, Rady a Komise (EU, Euratom) 2021/1271 ze dne 26. července 2021 o jmenování ředitele Úřadu (Úř. věst. 2021, L 277, s. 145);

– zrušil napadené rozhodnutí;

– uložil Úřadu povinnost zaplatit částku 55 000 eur z titulu újmy vzniklé v důsledku přijetí napadeného rozhodnutí;

– uložil Úřadu náhradu nákladů řízení.

10 Úřad, podporovaný Komisí, navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl,

– uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

11 Parlament navrhuje, aby Tribunál zamítl námitky protiprávnosti vznesené žalobcem.

12 Rada navrhuje, aby Tribunál žalobu zamítl.

III. Právní otázky

A. K pravomoci Tribunálu rozhodnout o prvním bodu návrhových žádání žalobce

13 V první části prvního bodu návrhových žádání se žalobce domáhá, aby Tribunál určil, že článek 6 nařízení č. 1141/2014 je protiprávní.

14 V tomto ohledu je třeba připomenout, že je pravda, že v rámci návrhových žádání znějících na zrušení individuálního aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení je na základě článku 277 SFEU možné namítat protiprávnost aktu s obecnou působností, na jehož základě byl tento akt přijat. Pouze unijní soud je totiž podle posledně uvedeného ustanovení oprávněn konstatovat protiprávnost aktu s obecnou působností a vyvodit důsledky nepoužitelnosti, které z toho vyplývají pro akt s individuální působností, který byl před ním napaden (viz rozsudek ze dne 14. prosince 2018, GQ a další v. Komise, T-525/16, EU:T:2018:964, bod 35 a citovaná judikatura).

15 Nicméně konstatování protiprávnosti unijním soudem podle článku 277 SFEU nemá účinky *erga omnes*, jelikož má sice za následek protiprávnost napadeného individuálního aktu, ale ponechává akt s obecnou působností v právním řádu, aniž to má vliv na legalitu ostatních aktů, které byly přijaty na jeho základě a nebyly napadeny ve lhůtě pro podání žaloby (viz rozsudek ze dne 14. prosince 2018, GQ a další v. Komise, T-525/16, EU:T:2018:964, bod 36 a citovaná judikatura).

16 Z toho vyplývá, že v rámci žaloby na zrušení individuálního aktu, který nepříznivě zasahuje do právního postavení, má Tribunál zajisté pravomoc incidenčně rozhodnout o protiprávnosti ustanovení s obecnou působností, na němž je napadený akt založen, nemá naproti tomu pravomoc uvést taková zjištění ve výroku svých rozsudků (viz rozsudek ze dne 14. prosince 2018, GQ a další v. Komise, T-525/16, EU:T:2018:964, bod 37 a citovaná judikatura).

17 V důsledku toho musí být první část prvního bodu návrhových žádání žalobce zamítnuta z důvodu nedostatku pravomoci.

18 Ve druhé části prvního bodu návrhových žádání žalobce navrhuje, aby Tribunál „v důsledku toho“ zrušil rozhodnutí 2021/1271.

19 V tomto ohledu je třeba uvést, že jelikož první část prvního bodu návrhových žádání žalobce byla zamítnuta z důvodu nedostatku pravomoci a druhá část tohoto bodu návrhových žádání je podmíněna vyhověním první části, je tato druhá část bezpředmětná.

B. K věci samé

1. K návrhovým žádáním znějícím na zrušení

20 Na podporu návrhových žádání znějících na zrušení žalobce vznáší jedenáct žalobních důvodů, které v podstatě vycházejí z:

– porušení povinnosti uvést odůvodnění;

– porušení práva být vyslechnut;

– námitky protiprávnosti článku 6 nařízení č. 1141/2014 a z porušení zásady nestrannosti a zásady řádné správy;

– porušení procesních pravidel a práva na řádnou správu;

– porušení práva na nezávislý a nestranný soud;

– porušení čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu iv) nařízení č. 1141/2014 ve spojení s čl. 24 odst. 4 tohoto nařízení a čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) téhož nařízení;

– porušení zásady zákazu diskriminace;

– zneužití pravomoci;

– porušení zásady proporcionality;

– porušení svobody projevu a svobody sdružování;

– porušení zásady zákonnosti trestných činů a trestů.

21 Před posouzením žalobních důvodů vznesených žalobcem je třeba nejprve připomenout právní rámec a systém sankcí podle nařízení č. 1141/2014 a sankci stanovenou v napadeném rozhodnutí.

a) Úvodní poznámky k právnímu rámci a systému sankcí podle nařízení č. 1141/2014

22 Nařízení č. 1141/2014 stanoví v souladu se svým článkem 1 podmínky, jimiž se řídí status a financování politických stran a politických nadací na evropské úrovni.

23 Podle bodů 7, 8 a 12 odůvodnění nařízení č. 1141/2014 mají evropské politické strany evropský právní status, který se získává registrací a zahrnuje řadu práv a povinností.

24 Konkrétně podle čl. 9 odst. 5 nařízení č. 1141/2014 jsou evropské politické strany povinny oznámit Úřadu veškeré změny dokumentů nebo stanov předložených jako součást žádosti o registraci.

25 Dodržování povinností stanovených v nařízení č. 1141/2014 evropskými politickými stranami podléhá kontrole různých kontrolních orgánů.

26 Konkrétně čl. 24 odst. 2 první pododstavec a odst. 4 první pododstavec nařízení č. 1141/2014 stanoví:

„2. Úřad kontroluje, zda evropské politické strany a evropské politické nadace dodržují povinnosti podle tohoto nařízení, zejména v souvislosti s článkem 3, čl. 4 odst. 1 písm. a), b) a d) až f), čl. 5 odst. 1 písm. a) až e) a písm. g), čl. 9 odst. 5 a 6 a články 20 [až] 22.

[…]

4. Evropské politické strany a evropské politické nadace poskytnou veškeré informace požadované úřadem, schvalující osobou Evropského parlamentu, Účetním dvorem, Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) nebo členskými státy, které jsou nezbytné pro účely provádění kontrol, za něž nesou podle tohoto nařízení odpovědnost.“

27 Kromě toho, jak vyplývá z bodu 8 odůvodnění a čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1141/2014, je Úřad zřízen rovněž pro účely ukládání sankcí evropským politickým stranám a evropským politickým nadacím podle uvedeného nařízení.

28 V tomto ohledu nařízení č. 1141/2014 podle bodu 31 odůvodnění stanoví jasný, spolehlivý a odrazující systém sankcí s cílem zajistit účinné, přiměřené a jednotné dodržování povinností souvisejících s činností evropských politických stran a evropských politických nadací a respektuje zásadu *ne bis in idem*, podle níž nelze totéž protiprávní jednání trestat dvakrát.

29 Sankce jsou stanoveny v článku 27 nařízení č. 1141/2014. Konkrétně čl. 27 odst. 2, 4 a 5 tohoto nařízení stanoví:

„2. V následujících případech uloží úřad finanční sankce:

a) nekvantifikovatelné protiprávní jednání:

[…]

iv) v případě, že evropská politická strana nebo evropská politická nadace porušila povinnosti stanovené v čl. 23 odst. 1 nebo čl. 24 odst. 4,

[…]

vi) v případě, že dotčená evropská politická strana nebo evropská politická nadace kdykoliv záměrně neuvedla některé informace nebo poskytla nesprávné či zavádějící informace, nebo v případě, že subjekty oprávněné tímto nařízením k provádění auditu či kontrol u příjemců finančních prostředků ze souhrnného rozpočtu Evropské unie odhalí nepřesnosti v roční účetní závěrce, které jsou považovány za trvající podstatné opomenutí či chybné uvedení položky v souladu s mezinárodními účetními standardy vymezenými v článku 2 nařízení (ES) č. 1606/2002;

[…]

4. Pro účely odstavců 2 a 3 se evropské politické straně nebo evropské politické nadaci uloží tyto finanční sankce:

a) v případě nekvantifikovatelného protiprávního jednání pevně stanovené procento ročního rozpočtu dotčené evropské politické strany nebo evropské politické nadace:

– 5 % nebo

– 7,5 % v případě, že se jedná o souběžná protiprávní jednání, nebo

– 20 % v případě, že je dotyčné protiprávní jednání opakovaným protiprávním jednáním, nebo

– třetina výše uvedených procentních částek v případě, že evropská politická strana nebo evropská politická nadace dobrovolně oznámila dané protiprávní jednání předtím, než úřad oficiálně zahájil vyšetřování, a to i v případě souběžných protiprávních jednání nebo opakovaného protiprávního jednání, a přijala odpovídající nápravná opatření,

– 50 % ročního rozpočtu za předchozí rok dotčené evropské politické strany nebo evropské politické nadace v případě, že je pravomocně odsouzena za nezákonnou činnost poškozující finanční zájmy Unie ve smyslu čl. 106 odst. 1 finančního nařízení.

[…]

5. V případě, že se evropská politická strana nebo evropská politická nadace dopustí souběžných protiprávních jednání proti tomuto nařízení, uloží se pouze sankce stanovené za nejzávažnější z těchto jednání, není-li v odst. 4 písm. a) stanoveno jinak.“

30 Článek 29 odst. 1 a 2 nařízení č. 1141/2014 stanoví:

„1. Před přijetím konečného rozhodnutí o případných sankcích uvedených v článku 27 poskytne úřad nebo schvalující osoba Evropského parlamentu dotčené evropské politické straně nebo evropské politické nadaci příležitost přijmout opatření potřebná pro nápravu situace v přiměřené lhůtě, která by obvykle neměla přesáhnout jeden měsíc. Úřad nebo schvalující osoba Evropského

parlamentu zejména umožní opravu administrativních a početních chyb, v případě potřeby poskytnutí doplňujících dokumentů nebo informací nebo opravu drobných chyb.

2. V případě, že evropská politická strana nebo evropská politická nadace nepřijme nápravná opatření ve lhůtě uvedené v odstavci 1, bude přijato rozhodnutí o odpovídajících sankcích uvedených v článku 27.“

b) Úvodní poznámky k sankci uložené v napadeném rozhodnutí

31 V napadeném rozhodnutí Úřad v bodech 19 až 33 odůvodnění konstatoval porušení čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu iv) nařízení č. 1141/2014 ve spojení s čl. 24 odst. 4 téhož nařízení z důvodu odpovědí, které byly neúplné a byly v rozporu se sdělením veřejnosti, které mu žalobce poskytl v rámci korespondence. Úřad dále v bodech 34 až 44 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že došlo k porušení čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) téhož nařízení z důvodu, že žalobce ponechal na sociálních sítích nesprávné příspěvky představující dotčeného člena předsednictva jako současného člena předsednictva, ačkoli jím již nebyl. V bodě 54 odůvodnění napadeného rozhodnutí nicméně uvedl, že sankce za úmyslné jednání vyplývající z čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014 je *lex specialis*, jenž s ohledem na čl. 27 odst. 5 téhož nařízení absorbuje sankci, která by jinak vznikla podle čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu iv) ve spojení s čl. 24 odst. 4 uvedeného nařízení, neboť se jednalo o tytéž skutečnosti týkající se téhož člena předsednictva. Úřad v článku 1 napadeného rozhodnutí uložil žalobci finanční sankci pouze za protiprávní jednání stanovené v čl. 27 odst. 2 písm. a) bodě vi) nařízení č. 1141/2014, přičemž výše sankce odpovídala 5 % ročního rozpočtu žalobce.

32 V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že nehledě na důvody, na nichž rozhodnutí spočívá, pouze výrok tohoto rozhodnutí může vyvolávat právní účinky, a tudíž nepříznivě zasahovat do právního postavení. Naopak posouzení uvedené v odůvodnění rozhodnutí nemůže být jako takové předmětem žaloby na neplatnost a může podléhat kontrole legality soudu Unie pouze tehdy, pokud jakožto odůvodnění aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení představuje nezbytný podklad pro výrok tohoto aktu (viz rozsudek ze dne 1. února 2012, Région wallonne v. Komise, T-237/09, EU:T:2012:38, bod 45 a citovaná judikatura).

33 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci posouzení uvedená v bodech 19 až 33 odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se protiprávního jednání podle čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu iv) nařízení č. 1141/2014 ve spojení s čl. 24 odst. 4 tohoto nařízení nepředstavují nezbytný podklad pro výrok napadeného rozhodnutí, nemohou podléhat kontrole legality.

34 Zadruhé je třeba uvést, jak vyplývá z bodu 29 výše, že podle čl. 27 odst. 4 písm. a) první a druhé odrážky nařízení č. 1141/2014 musí být v případě nekvantifikovatelného protiprávního jednání uložena finanční sankce ve výši 5 % ročního rozpočtu evropské politické strany, a pokud se jedná o souběžná protiprávní jednání, musí tato sankce odpovídat 7,5 % uvedeného ročního rozpočtu. Kromě toho podle odstavce 5 téhož článku se v případě souběžných protiprávních jednání uloží pouze sankce stanovené za nejzávažnější z těchto jednání, není-li v odst. 4 písm. a) stanoveno jinak.

35 Sankce, která má být uložena evropské politické straně v případě nekvantifikovatelných protiprávních jednání tedy závisí na počtu spáchaných protiprávních jednání. Pokud se jedná o situaci, kdy se dospěje k závěru, že došlo k jedinému nekvantifikovatelnému protiprávnímu jednání, musí být podle čl. 27 odst. 4 písm. a) první odrážky nařízení č. 1141/2014 uložena finanční sankce ve výši 5 % ročního rozpočtu evropské politické strany. Pokud se naproti tomu

jedná o situaci, kdy je učiněn závěr, že v rámci téhož protiprávního jednání byla spáchána alespoň dvě nekvantifikovatelná protiprávní jednání, jedná se o souběžná protiprávní jednání stanovená v čl. 2 bodě 12 uvedeného nařízení a v tomto případě musí být podle čl. 27 odst. 4 písm. a) druhé odrážky téhož nařízení uložena finanční sankce odpovídající 7,5 % ročního rozpočtu evropské politické strany.

36 Vzhledem k jasnému znění čl. 27 odst. 4 písm. a) první odrážky nařízení č. 1141/2014 tedy Úřad nemá žádný prostor pro uvážení při stanovení finanční sankce za nekvantifikovatelné protiprávní jednání. Tento závěr není zpochybněn čl. 27 odst. 5 nařízení č. 1141/2014, o čemž svědčí slova „není-li v odst. 4 písm. a) stanoveno jinak“.

37 Ve světle těchto úvah je třeba nejprve společně analyzovat šestý a jedenáctý žalobní důvod žalobce.

c) K šestému a jedenáctému žalobnímu důvodu, vycházejícím v podstatě z porušení čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu iv) nařízení č. 1141/2014 ve spojení s čl. 24 odst. 4 tohoto nařízení, čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) uvedeného nařízení a zásady zákonnosti trestných činů a trestů

38 Žalobce v podstatě tvrdí, že Úřad může uložit sankci evropské politické straně pouze tehdy, pokud mu tato strana přímo poskytne nesprávné informace a na informace poskytnuté přímo veřejnosti se nařízení č. 1141/2014 nevztahuje.

39 V rámci šestého žalobního důvodu žalobce v podstatě tvrdí, že Úřad tím, že mu uložil finanční sankci, porušil čl. 27 odst. 2 písm. a) bod iv) nařízení č. 1141/2014 ve spojení s čl. 24 odst. 4 tohoto nařízení, jakož i čl. 27 odst. 2 písm. a) bod vi) téhož nařízení a dopustil se nesprávného posouzení skutkového stavu.

40 V rámci jedenáctého žalobního důvodu má žalobce v podstatě za to, že Úřad tím, že mu uložil finanční sankci, porušil rovněž zásadu zákonnosti trestných činů a trestů.

41 Úřad tvrdí, že šestý žalobní důvod je irelevantní, že argumenty vycházející z výkladu čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014 předložené ve fázi repliky jsou nepřípustné a že je tento žalobní důvod v každém případě neopodstatněný.

42 Pokud jde o jedenáctý žalobní důvod, Úřad má za to, že musí být zamítnut jako neopodstatněný.

43 Ve světle argumentů účastníků řízení je třeba nejprve posoudit relevanci šestého žalobního důvodu a přípustnost argumentů vycházejících z výkladu čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014 předložených ve fázi repliky.

1) K relevanci šestého žalobního důvodu

44 Úřad tvrdí, že šestý žalobní důvod je irelevantní vzhledem k tomu, že žalobce směšuje skutečnosti týkající se protiprávního jednání podle čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu iv) nařízení č. 1141/2014 ve spojení s čl. 24 odst. 4 tohoto nařízení, za něž nebyla uložena sankce, a skutečnosti týkající se protiprávního jednání podle čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) téhož nařízení, za něž byla uložena sankce.

45 V odpovědi na organizační procesní opatření určené k odpovědi na jednání, které bylo přijato na základě čl. 89 odst. 2 písm. c) jednacího řádu Tribunálu, žalobce v podstatě tvrdil, že šestý žalobní důvod je relevantní v rozsahu, v němž se týká argumentů vycházejících z porušení čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014.

46 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je v rámci žaloby na neplatnost považován za irelevantní žalobní důvod, který i za předpokladu, že by byl opodstatněný, není způsobilý vést ke zrušení, jehož se žalobce domáhá (usnesení ze dne 26. února 2013, Castiglioni v. Komise, T-591/10, nezveřejněné, EU:T:2013:94, bod 45, a rozsudek ze dne 15. ledna 2015, Francie v. Komise, T-1/12, EU:T:2015:17, bod 73; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 21. září 2000, EFMA v. Rada, C-46/98 P, EU:C:2000:474, bod 38).

47 V projednávané věci lze z písemností žalobce vyvodit, že se v podstatě dovolává porušení čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu iv) nařízení č. 1141/2014 ve spojení s čl. 24 odst. 4 tohoto nařízení a dále porušení čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) téhož nařízení.

48 V bodech 135 a 136 žaloby totiž žalobce cituje článek 24 a čl. 27 odst. 2 nařízení č. 1141/2014. Kromě toho v bodě 139 žaloby s odkazem na tato ustanovení tvrdí, že Úřad může sankcionovat evropskou politickou stranu pouze v případech, kdy tato strana „dobrovolně a záměrně poskytla [tomuto Úřadu] nesprávné informace“, a v bodech 140 až 152 téže žaloby tvrdí, že vzhledem k časové posloupnosti událostí tomu tak v projednávané věci nebylo. Kromě toho v bodě 159 žaloby v podstatě tvrdí, že „[v]zhledem k tomu, že Úřad mohl vykonávat kontrolu nad složením [jeho] orgánů, jakmile mu byl předán protokol, který byl závazný, neprokáže-li se opak, a vzhledem k tomu, že je zjevné, že (neúmyslné) neprovedení aktualizace internetových stránek nemělo žádný dopad na kontrolu [Ú]řadu“, nelze konstatovat žádné porušení článků 24 a 27 nařízení č. 1141/2014.

49 Z argumentů žalobce uvedených v bodě 48 výše tedy vyplývá, že jejich cílem je prokázat, že žalobce předal Úřadu správné informace, takže tento mohl vykonat kontrolní pravomoc, a žalobci tedy nelze vytýkat žádné porušení čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu iv) nařízení č. 1141/2014 ve spojení s čl. 24 odst. 4 tohoto nařízení, a dále že evropské politické straně může být uložena sankce pouze tehdy, pokud Úřadu záměrně poskytne nesprávné informace, a pokud tomu tak v projednávané věci nebylo, tento Úřad porušil čl. 27 odst. 2 písm. a) bod vi) nařízení č. 1141/2014.

50 Takový výklad je potvrzen skutečností, že žalobce v replice odkazuje na „[p]orušení článků 24 a 27 [nařízení č. 1141/2014] a na nesprávné posouzení při jejich použití v projednávané věci“.

51 V této souvislosti je třeba mít za to, jak v podstatě uvedl žalobce na jednání, že i když jsou argumenty vycházející z porušení čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu iv) nařízení č. 1141/2014 ve spojení s čl. 24 odst. 4 tohoto nařízení irelevantní v rozsahu, v němž směřují proti důvodům, které nepodporují výrok napadeného rozhodnutí, a nemohou tedy vést ke zrušení tohoto rozhodnutí v souladu s judikaturou citovanou v bodě 46 výše, není tomu tak v případě argumentů vycházejících z porušení čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) téhož nařízení.

52 Šestý žalobní důvod je tudíž irelevantní, pokud jde o argumenty vycházející z porušení čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu iv) nařízení č. 1141/2014 ve spojení s čl. 24 odst. 4 tohoto nařízení, a relevantní v rozsahu, v němž se týká argumentů vycházejících z porušení čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) téhož nařízení.

53 Je tedy třeba pokračovat v analýze a posoudit přípustnost argumentů žalobce vycházejících z výkladu čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014 předložených ve fázi repliky.

2) K přípustnosti argumentů vycházejících z výkladu čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014 předložených ve fázi repliky

54 V replice žalobce konstatuje, že čl. 27 odst. 2 písm. a) bod vi) nařízení č. 1141/2014 lze vykládat dvěma způsoby. Tvrdí, že podle extenzivního výkladu toto ustanovení opravňuje Úřad k tomu, aby uložil sankci za jakékoli šíření nesprávných nebo zavádějících informací bez ohledu na příjemce a komunikační prostředek, a to i přesto, že nebyl uveden v omyl. Podle striktního výkladu tento článek opravňuje Úřad k tomu, aby uložil sankci pouze za předání nesprávných nebo zavádějících informací. Podle názoru žalobce je posledně uvedený výklad v souladu se záměrem normotvůrce, kterým je umožnit Úřadu výkon kontrolní pravomoci, a vyplývá ze znění čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014, který odkazuje na situace, kdy evropská politická strana poskytuje nebo měla poskytnout informace.

55 V duplice Úřad navrhuje, aby byly tyto argumenty odmítnuty jako opožděné, a tudíž nepřípustné. Tvrdí, že je nelze přiřadit ani k šestému žalobnímu důvodu, ani k jedenáctému žalobnímu důvodu, které jsou uvedeny v žalobě.

56 V odpovědi na organizační procesní opatření k odpovědi na jednání přijaté na základě čl. 89 odst. 2 písm. c) jednacího řádu žalobce v podstatě tvrdil, že tyto argumenty jsou přípustné, neboť v žalobě uvedl argumenty v tomto smyslu.

57 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 84 odst. 1 jednacího řádu nové důvody nelze Tribunálu předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení.

58 Podle judikatury se čl. 84 odst. 1 jednacího řádu použije rovněž na výtky nebo argumenty (viz rozsudek ze dne 14. července 2021, AQ v. eu-LISA, T-164/19, nezveřejněný, EU:T:2021:456, bod 59 a citovaná judikatura).

59 Nicméně žalobní důvod, výtka nebo argument, který je rozšířením žalobního důvodu, výtky nebo argumentu, které byly dříve výslovně nebo implicitně uvedeny v žalobě, musí být prohlášen za přípustný (v tomto smyslu viz rozsudek Janukovyč v. Rada, T-301/18, nezveřejněný, EU:T:2019:676, bod 74 a citovaná judikatura).

60 Aby mohl být nový argument považován za rozšíření dříve uvedeného žalobního důvodu, musí mít dostatečně úzký vztah k žalobním důvodům, výtkám a argumentům původně uvedeným v žalobě, aby mohl být považován za součást běžného pokračování diskuse v rámci sporného soudního řízení (viz rozsudek ze dne 20. listopadu 2017, Petrov a další v. Parlament, T-452/15, EU:T:2017:822, bod 46 a citovaná judikatura).

61 V projednávané věci je třeba konstatovat, jak zdůrazňuje Úřad, že v žalobě žalobce v rámci šestého žalobního důvodu výslovně neuvedl argumenty vycházející z „působnosti“ čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014.

62 Je však třeba uvést, jak vyplývá z bodu 48 výše, že žalobce v bodě 139 žaloby tvrdil, že Úřad může sankcionovat evropskou politickou stranu pouze v případech, kdy mu tato strana „dobrovolně a záměrně poskytla nesprávné informace“, a v bodech 140 až 152 téže žaloby upřesnil, že

s ohledem na časovou posloupnost událostí tomu tak v projednávané věci nebylo, a poté dospěl k závěru, že navzdory této okolnosti měl Úřad v podstatě za to, že jeho jednání spadá „do působnosti čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení [č. 1141/2014]“. Kromě toho žalobce v bodě 154 žaloby uvedl, že samotný Úřad zdůraznil, že byl „jasně informován o složení předsednictva“.

63 Tyto závěry přitom odpovídají právě „striktnímu“ výkladu, který žalobce uvedl v replice a s nímž se ztotožňuje, a sice výkladu, podle kterého se podle čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014 uloží sankce pouze tehdy, pokud evropská politická strana Úřadu záměrně poskytne nesprávné informace.

64 V každém případě je třeba uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí Úřad, žalobce v rámci jedenáctého žalobního důvodu s odkazem na čl. 27 odst. 2 písm. a) bod vi) nařízení č. 1141/2014 v podstatě tvrdil, že z tohoto ustanovení nevyplývá, že Úřad může evropské politické straně uložit sankci za příspěvek na sociálních sítích.

65 Argumenty předložené žalobcem ve fázi repliky uvedené v bodě 54 výše tedy mají dostatečně úzkou souvislost s argumenty uvedenými v žalobě, a jsou tudíž přípustné.

3) K opodstatněnosti šestého a jedenáctého žalobního důvodu

66 V bodech 34 až 44 odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad nejprve konstatoval, že čl. 27 odst. 2 písm. a) bod vi) nařízení č. 1141/2014 musí být vzhledem ke znění a cíli vykládán v tom smyslu, že jeho cílem je uložit evropské politické straně sankci za dezinformování veřejnosti týkající se charakteristických rysů její struktury a financí. Úřad poznamenal, že v projednávané věci žalobce prostřednictvím příspěvků na sociálních sítích uvedl, že dotčený člen předsednictva je současným členem předsednictva, kdežto v okamžiku zveřejnění uvedených příspěvků tímto členem již nebyl, a v neznámém okamžiku se žalobce rozhodl ponechat uvedené příspěvky na internetových stránkách, a to s vědomím jejich nesprávnosti, takže bylo třeba konstatovat úmysl z jeho strany. Úřad dospěl k závěru, že žalobce tím, že na sociálních sítích ponechal příspěvky o tom, že dotčený člen předsednictva je současným členem předsednictva, a to s vědomím jejich nesprávnosti, záměrně poskytl nesprávné informace a tak naplnil znaky čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014.

67 Žalobce v podstatě tvrdí, že čl. 27 odst. 2 písm. a) bod vi) nařízení č. 1141/2014 musí být vykládán v tom smyslu, že se týká situací, kdy evropská politická strana záměrně poskytne Úřadu nesprávné informace. V podstatě tvrdí, že se Úřad dopustil nesprávného právního posouzení, jakož i nesprávného posouzení skutkového stavu a porušil zásadu zákonnosti trestných činů a trestů, když mu uložil finanční sankci na základě tohoto ustanovení z důvodu, že na sociálních sítích ponechal informace uvádějící dotčeného člena předsednictva jako současného člena předsednictva, a to s vědomím jejich nesprávnosti.

68 Úřad argumenty žalobce zpochybňuje. V podstatě tvrdí, že z jazykového, kontextuálního a teleologického výkladu čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014 vyplývá, že z jeho působnosti nejsou vyloučeny nesprávné informace, které byly veřejnosti poskytnuty záměrně, pokud se týkají statusu nebo financování evropských politických stran. Má tedy za to, že se uložením finanční sankce žalobci na základě tohoto ustanovení nedopustil nesprávného právního posouzení nebo nesprávného posouzení skutkového stavu ani neporušil zásadu právní jistoty, jelikož zásada zákonnosti trestných činů a trestů není v projednávané věci použitelná.

69 S ohledem na argumenty účastníků řízení je třeba nejprve vyložit čl. 27 odst. 2 písm. a) bod vi) nařízení č. 1141/2014.

i) K výkladu čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014

70 Jak bylo připomenuto v bodě 29 výše, čl. 27 odst. 2 nařízení č. 1141/2014 zní takto:

„2. V následujících případech uloží úřad finanční sankce:

a) nekvantifikovatelné protiprávní jednání:

[…]

vi) v případě, že dotčená evropská politická strana nebo evropská politická nadace kdykoliv záměrně neuvedla některé informace nebo poskytla nesprávné či zavádějící informace, nebo v případě, že subjekty oprávněné tímto nařízením k provádění auditu či kontrol u příjemců finančních prostředků ze souhrnného rozpočtu Evropské unie odhalí nepřesnosti v roční účetní závěrce, které jsou považovány za trvající podstatné opomenutí či chybné uvedení položky v souladu s mezinárodními účetními standardy vymezenými v článku 2 nařízení (ES) č. 1606/2002[.]“

71 Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak bylo připomenuto v bodě 66 výše, vyplývá, že Úřad uložil žalobci finanční sankci podle čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014 z důvodu, že záměrně poskytl nesprávné informace.

72 Výklad čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014 by proto měl být omezen na situace, kdy dotčená evropská politická strana kdykoliv záměrně poskytla nesprávné informace.

73 V souladu s ustálenou judikaturou je třeba provést jazykový, kontextuální a teleologický výklad čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014 [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. června 2020, A a další (Větrné elektrárny v Aalteru a v Nevele), C-24/19, EU:C:2020:503, bod 37 a citovaná judikatura]. V tomto kontextu je nutné mít na zřeteli okolnost, že unijní právní předpisy jsou vypracovávány ve více jazycích a všechna jazyková znění jsou závazná, což může vyžadovat srovnání těchto znění (viz rozsudek ze dne 14. července 2016, Lotyšsko v. Komise, T-661/14, EU:T:2016:412, bod 39 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 26. ledna 2021, Hessischer Rundfunk, C-422/19 a C-423/19, EU:C:2021:63, bod 65).

– *K jazykovému výkladu*

74 Zaprvé je třeba konstatovat, jak tvrdí Úřad, že čl. 27 odst. 2 písm. a) bod vi) nařízení č. 1141/2014 neupřesňuje příjemce nebo způsob poskytnutí nesprávných informací.

75 Je však nutno uvést, že výraz „poskytla“ použitý v tomto ustanovení odkazuje zejména v obvyklém smyslu běžného jazyka na myšlenku uvedení, sdělení nebo předložení toho, co je požadováno.

76 Kromě toho je třeba konstatovat, že výraz „poskytnout“ ve spojení se slovem „informace“ se v jiných ustanoveních nařízení č. 1141/2014 používá k tomu, aby odkázal na předávání informací požadovaných v procesním rámci evropskými politickými stranami a evropskými politickými nadacemi jednotlivým příslušným orgánům. Tak je tomu zejména v případě čl. 23 odst. 4, čl. 24 odst. 4 prvního pododstavce, čl. 25 odst. 6 nebo čl. 29 odst. 1 tohoto nařízení.

77 Naproti tomu je třeba poznamenat, že když nařízení č. 1141/2014 hovoří o předávání informací veřejnosti, používá výraz „být [...] dostupné“, jak vyplývá z bodu 41 jeho odůvodnění, a při zpracovávání informací, které mají být zveřejněny na internetu, jsou použity výrazy „dostupné na internetu“ a „zveřejní“, jak vyplývá z čl. 7 odst. 1 a článku 32.

78 Kromě toho je třeba poznamenat, že francouzské a jiná jazyková znění nařízení č. 1141/2014 se v tomto ohledu neliší, zejména znění v anglickém, německém, italském a španělském jazyce.

79 V této souvislosti hovoří výraz „poskytla nesprávné informace“ použitý v čl. 27 odst. 2 písm. a) bodě vi) nařízení č. 1141/2014 ve prospěch výkladu, podle něhož odkazuje na myšlenku uvedení, sdělení nebo předložení nesprávných požadovaných informací.

80 Zadruhé je třeba uvést, že příslovce „záměrně“ odkazuje v obvyklém smyslu běžného jazyka na úkon provedený úmyslně a vědomě.

81 Výraz „záměrně poskytla nesprávné informace“ tedy hovoří ve prospěch výkladu, podle kterého si je evropská politická strana v okamžiku uvedení, sdělení nebo předložení požadovaných informací vědoma jejich nepřesnosti, ale záměrně se rozhodne, že je uvede, sdělí nebo předloží.

82 Zatřetí výraz „kdykoliv“ v obvyklém smyslu běžného jazyka naznačuje, že k něčemu může dojít v kterémkoliv okamžiku během daného období.

83 V kontextu čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014 vede výraz „kdykoliv“ k výkladu, podle kterého se evropská politická strana kdykoliv rozhodne záměrně uvést, sdělit nebo předložit nesprávné požadované informace.

84 Na rozdíl od toho, co tvrdí Úřad, není z redakčního hlediska účelem použití výrazu „kdykoliv“ zdůraznění vůle zákonodárce, že se nevyžaduje konstitutivní prvek omezující použitelnost na určité okolnosti předání, ale spíše doplnění časového upřesnění.

85 Výše uvedené úvahy hovoří ve prospěch jazykového výkladu čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014, podle něhož se toto ustanovení použije na situace, kdy se evropská politická strana kdykoliv vědomě rozhodne uvést, sdělit nebo předložit nesprávné požadované informace, a to s vědomím jejich nesprávnosti.

– *Ke kontextuálnímu výkladu*

86 Zaprvé je třeba připomenout, jak vyplývá z bodu 22 výše, že nařízení č. 1141/2014 upravuje právní a finanční rámec evropských politických stran.

87 Pokud jde o právní rámec, z čl. 8 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 a 2 nařízení č. 1141/2014 vyplývá, že evropské politické strany předloží Úřadu žádost o registraci a Úřad ji posoudí s cílem určit, zda tyto strany splňují podmínky pro registraci a dodržují ustanovení týkající se řízení, která souvisejí zejména se stanovami, a rozhodne, zda je zaregistruje, či nikoli. Jak vyplývá z bodu 24 výše, evropské politické strany mimoto v souladu s čl. 9 odst. 5 tohoto nařízení oznámí Úřadu veškeré změny dokumentů nebo stanov předložených jako součást žádosti o registraci. Úřad podle čl. 10 odst. 1 a odst. 3 čtvrtého pododstavce uvedeného nařízení pravidelně ověřuje, zda evropské politické strany nadále splňují podmínky pro registraci a ustanovení týkající se řízení, a pokud

tomu tak již není, může rozhodnout o zrušení registrace. Navíc podle čl. 24 odst. 2 prvního pododstavce téhož nařízení Úřad kontroluje, zda evropské politické strany dodržují povinnosti týkající se těchto podmínek a těchto ustanovení.

88 Pokud jde o finanční rámec, mohou evropské politické strany, jakmile jsou zaregistrovány, za určitých podmínek podle čl. 17 odst. 1 a čl. 20 odst. 1 a 7 nařízení č. 1141/2014 podat Parlamentu žádost o financování ze souhrnného rozpočtu Unie, přijímat dary od fyzických nebo právnických osob a přijímat příspěvky od svých členů. Podle čl. 23 odst. 1 a čl. 20 odst. 2 až 4 tohoto nařízení jsou však povinny předložit Úřadu roční účetní závěrky a doprovodný komentář, zprávu o externím auditu týkající se těchto dokumentů, jakož i seznam všech dárců a přispěvatelů a odpovídajících darů a příspěvků. Dodržování povinností souvisejících s financováním zajišťuje podle čl. 24 odst. 2 téhož nařízení Úřad a schvalující osoba Parlamentu.

89 Z ustanovení uvedených v bodě 88 výše vyplývá, že evropské politické strany jsou povinny poskytnout Úřadu jak při registraci, tak po celou dobu existence informace o podmínkách registrace a ustanoveních týkajících se řízení souvisejících zejména se stanovami, jakož i o své finanční situaci, a to zejména tím, že předloží roční účetní závěrky, zprávu o externím auditu, jakož i seznam dárců a přispěvatelů a odpovídajících darů a příspěvků.

90 Zadruhé je třeba poznamenat, že podle čl. 7 odst. 1 nařízení č. 1141/2014 Úřad zřídí a spravuje rejstřík evropských politických stran a evropských politických nadací.

91 Je třeba rovněž uvést, že z bodu 2 odůvodnění a z článku 1 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU, Euratom) 2015/2401 ze dne 2. října 2015 o obsahu a fungování rejstříku evropských politických stran a evropských politických nadací (Úř. věst. 2015, L 333, s. 50), přijatého na základě čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1141/2014, vyplývá, že rejstřík evropských politických stran a evropských politických nadací obsahuje údaje, data a dokumenty, jež byly přiloženy k žádostem o registraci evropské politické strany nebo evropské politické nadace, jakož i veškeré údaje, data a dokumenty, které byly předloženy následně.

92 Podle bodu 5 odůvodnění a čl. 3 odst. 1 nařízení v přenesené pravomoci 2015/2401 vydává Úřad standardní výpisy z rejstříku evropských politických stran a evropských politických nadací a poskytne je každé fyzické nebo právnické osobě, která o to požádá.

93 V souladu s bodem 4 odůvodnění nařízení v přenesené pravomoci 2015/2401 rejstřík evropských politických stran a evropských politických nadací poskytuje veřejnou službu v zájmu transparentnosti, odpovědnosti a právní jistoty a Úřad tento rejstřík spravuje tak, aby poskytoval vhodný přístup k informacím v něm obsaženým a zajišťoval jejich osvědčování.

94 Dále je třeba konstatovat, že z bodu 33 odůvodnění nařízení č. 1141/2014 vyplývá, že z důvodů transparentnosti a s cílem posílit kontrolu a demokratické skládání účtů evropských politických stran by měly být zveřejňovány informace, které jsou považovány za informace významného veřejného zájmu, zejména informace o jejich stanovách, členství, účetních závěrkách, dárcích a darech, příspěvcích a grantech ze souhrnného rozpočtu Evropské unie.

95 V souladu s čl. 32 odst. 1 písm. a) a d) až f) nařízení č. 1141/2014 zveřejní Parlament pod dohledem schvalující osoby nebo Úřadu na internetových stránkách, které byly vytvořeny za tímto účelem, zejména stanovy všech evropských politických stran, dokumenty předložené jako součást žádosti

o registraci a následně veškeré změny, které byly v tomto ohledu oznámeny, jakož i jejich roční účetní závěrky a zprávy o externím auditu, jména dárců a jejich nahlášené dary nebo jejich oznámené příspěvky.

96 Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že informace týkající se evropských politických stran, zejména těch, které jsou považovány za informace významného veřejného zájmu, musí být zpřístupněny veřejnosti příslušnými orgány, k nimž Úřad patří, aby k nim mohl mít vhodný přístup.

97 Naproti tomu je třeba uvést, že nařízení č. 1141/2014 neukládá evropským politickým stranám žádnou povinnost zpřístupňovat informace veřejnosti. Jedinými ustanoveními nařízení č. 1141/2014, která upravují zpřístupňování informací veřejnosti evropskými politickými stranami, jsou totiž bod 32 odůvodnění a článek 31, nadepsaný „Poskytování informací občanům“, které stanoví, že evropské politické strany mohou v rámci voleb do Evropského parlamentu informovat občany Unie o vazbách mezi nimi a vnitrostátními politickými stranami a kandidáty. Kromě skutečnosti, že tato ustanovení omezují rozsah informací pro občany na zvláštní okolnosti, a sice v souvislosti s volbami do Parlamentu a s konkrétním tématem vazeb mezi evropskými politickými stranami a vnitrostátními politickými stranami a kandidáty, stanoví možnost, a nikoli povinnost evropských politických stran informovat občany.

98 Zatřetí je třeba poznamenat, že za jiné druhy protiprávního jednání než protiprávní jednání uvedené v bodě 72 výše podle čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014 jsou stanoveny sankce v případě, že evropské politické strany neplní požadavky na sdělování informací příslušným orgánům. Pokud jde totiž o situace, kdy „dotčená evropská politická strana nebo evropská politická nadace kdykoliv záměrně neuvedla některé informace“, stačí připomenout, jak je uvedeno v bodě 97 výše, že žádné ustanovení nařízení č. 1141/2014 nevyžaduje, aby evropské politické strany poskytovaly veřejnosti informace, takže sankci za záměrné neuvedení informací lze vykládat pouze tak, že se týká informací, které jsou evropské politické strany povinny sdělovat kontrolním orgánům v rámci povinností podle uvedeného nařízení.

99 Pokud jde o situace, kdy „subjekty oprávněné […] nařízením [č. 1141/2014] k provádění auditu či kontrol u příjemců finančních prostředků ze souhrnného rozpočtu Evropské unie odhalí nepřesnosti v roční účetní závěrce, které jsou považovány za trvající podstatné opomenutí či chybné uvedení položky v souladu s mezinárodními účetními standardy“, stačí poznamenat, že za tento druh protiprávního jednání se evropským politickým stranám ukládá sankce, pokud subjekty oprávněné k provádění auditu nebo kontrol odhalí nepřesnosti v jejich roční účetní závěrce.

100 Vše výše uvedené svědčí ve prospěch kontextuálního výkladu čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014, podle kterého se toto ustanovení použije na situace, kdy evropská politická strana záměrně poskytne příslušným orgánům, mezi něž Úřad patří, nesprávné informace.

101 I když Úřad tvrdí, že v souladu s čl. 10 odst. 1 nařízení č. 1141/2014 je na základě svých ověřovacích pravomocí povinen se ujistit o důvěryhodnosti odpovědí, které mu evropské politické strany přímo poskytují, postačí konstatovat, že toto ustanovení stanoví, že Úřad pravidelně ověřuje, zda registrované evropské politické strany a evropské politické nadace nadále splňují podmínky pro registraci stanovené v článku 3 a ustanovení týkající se řízení uvedená v čl. 4 odst. 1 písm. a), b) a d) až f) a v čl. 5 odst. 1 písm. a) až e) a písm. g) nařízení č. 1141/2014. Odkaz na posledně uvedená ustanovení přitom potvrzuje, že registrované evropské politické strany musí Úřadu poskytovat správné informace v rámci povinností, které pro ně vyplývají z tohoto nařízení.

– *K teleologickému výkladu*

102 Zaprvé je třeba uvést, že bod 1 odůvodnění nařízení č. 1141/2014 odkazuje na čl. 10 odst. 4 SEU a čl. 12 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie, podle nichž politické strany na evropské úrovni přispívají k utváření evropského politického vědomí a k vyjadřování vůle občanů Unie. Kromě toho podle bodu 23 odůvodnění téhož nařízení by kritéria pro přidělování omezených prostředků ze souhrnného rozpočtu Unie měla zohledňovat „cíl evropských politických stran, jímž je účastnit se plnohodnotně na demokratickém životě Unie a stát se aktivními účastníky evropské zastupitelské demokracie, aby mohly účinně vyjadřovat názory, stanoviska a politickou vůli občanů Unie“. Z těchto úvah vyplývá, že konečným cílem nařízení č. 1141/2014 je posílit evropské politické povědomí a evropskou zastupitelskou demokracii.

103 Zadruhé je třeba poznamenat, že bod 24 odůvodnění nařízení č. 1141/2014 odkazuje na myšlenku zvýšení transparentnosti financování evropských politických stran a předejití možnému zneužívání pravidel financování. Totéž platí pro bod 34 odůvodnění tohoto nařízení, který zmiňuje myšlenku „legitimního zájmu veřejnosti na transparentnosti financování evropských politických stran“, a bod 38 odůvodnění téhož nařízení, který odkazuje na vůli zajistit transparentnost financování evropských politických stran a členství v těchto stranách. Bod 33 odůvodnění uvedeného nařízení uvádí, že „[z] důvodů transparentnosti […] by měly být zveřejňovány informace, které jsou považovány za [informace významného veřejného zájmu]“. Z toho vyplývá, že posílení transparentnosti evropských politických stran je dalším cílem nařízení č. 1141/2014.

104 Zatřetí je třeba poznamenat, že bod 26 odůvodnění nařízení č. 1141/2014 uvádí myšlenku, že se má zvýšit „odpovědnost a kontrola evropských politických stran“. Kromě toho bod 33 odůvodnění tohoto nařízení odkazuje na „demokratické skládání účtů“ evropských politických stran. Z toho vyplývá, že posílení odpovědnosti evropských politických stran je rovněž jedním z cílů sledovaných nařízením č. 1141/2014.

105 Zadruhé je třeba konstatovat, že v bodě 33 odůvodnění nařízení č. 1141/2014 normotvůrce upřesňuje, že „[z] důvodů transparentnosti a s cílem posílit kontrolu a demokratické skládání účtů evropských politických stran a evropských politických nadací by měly být zveřejňovány informace, které jsou považovány za [informace významného veřejného zájmu], zejména informace o jejich stanovách, členství, účetních závěrkách, dárcích a darech, příspěvcích a grantech ze souhrnného rozpočtu Evropské unie, jakož i informace týkající se rozhodnutí [Ú]řadu a schvalující osoby Evropského parlamentu o registraci, financování a sankcích“. Rovněž uvádí, že „[v]ytvoření právního rámce pro zajištění veřejné dostupnosti těchto informací je nejúčinnějším prostředkem k vytvoření rovných podmínek a spravedlivé soutěže politických sil a k udržení otevřeného, transparentního a demokratického legislativního a volebního procesu, a tím k posílení důvěry občanů a voličů v evropskou zastupitelskou demokracii a v širším pojetí k předcházení korupci a zneužívání moci“.

106 Jak vyplývá z bodu 95 výše, podle čl. 32 odst. 1 nařízení č. 1141/2014 zveřejní schvalující osoba Parlamentu pod dohledem Úřadu nebo této schvalující osoby na internetových stránkách, které byly vytvořeny pro tento účel, informace uvedené v bodě 33 odůvodnění.

107 Kromě toho podle bodu 34 odůvodnění nařízení č. 1141/2014 „[z]veřejňování darů přesahujících svou hodnotou 3 000 [eur] za rok od jednoho dárce by mělo umožňovat účinnou veřejnou kontrolu a dohled nad vztahy mezi dárci a evropskými politickými stranami“.

108 Z výše uvedených bodů odůvodnění a ustanovení vyplývá, že přijetím nařízení č. 1141/2014 si normotvůrce přál dosáhnout cílů uvedených v bodech 102 až 104 výše zavedením regulačního rámce, který zajistí, aby informace týkající se evropských politických stran, které jsou považovány za informace významného veřejného zájmu, byly příslušnými orgány zpřístupněny veřejnosti s cílem umožnit veřejnosti odpovídající přístup k těmto informacím a účinný dohled nad činností těchto stran.

109 V tomto ohledu stačí poznamenat, jak vyplývá z bodu 105 výše, že normotvůrce v bodě 33 odůvodnění nařízení č. 1141/2014 výslovně stanovil, že vytvoření takového regulačního rámce je „nejúčinnějším prostředkem […] k udržení otevřeného, transparentního a demokratického legislativního a volebního procesu, a tím k posílení důvěry občanů a voličů v evropskou zastupitelskou demokracii“.

110 Výše uvedené úvahy vedou k teleologickému výkladu čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014, podle něhož se toto ustanovení použije na situace, kdy evropská politická strana záměrně poskytne příslušným orgánům nesprávné informace v regulačním rámci uvedeném v bodě 108 výše.

111 To ostatně tvrdí samotný Úřad v bodě 96 žalobní odpovědi, když upřesňuje, že cílem čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014 je „zajistit schopnost Úřadu plnit jeho kontrolní úkoly […] a na základě informací získaných od evropských politických stran zveřejňovat přesné strukturální a finanční údaje určené veřejnosti“.

112 Na rozdíl od toho, co tvrdí Úřad, takový výklad není v rozporu s čl. 10 odst. 4 SEU ani s „cílem integrity vůči občanům“, jak jej zmiňuje tento Úřad. V tomto ohledu je třeba mít za to, že poskytováním správných informací Úřadu, aby veřejnost měla přístup k informacím považovaným za informace významného veřejného zájmu, přispívají evropské politické strany nepochybně k utváření evropského politického svědomí a k „cíli integrity vůči občanům“, jak jej zmiňuje Úřad.

113 Takový výklad může ostatně na rozdíl od toho, co tvrdí Úřad, zachovat užitečný účinek nařízení č. 1141/2014. Uložení sankcí evropským politickým stranám za nesprávné informace, které byly Úřadu záměrně poskytnuty, má totiž přimět uvedené strany k tomu, aby mu sdělovaly správné informace, aby veřejnost mohla mít náležitý přístup k informacím považovaným za informace významného veřejného zájmu.

114 Pokud Úřad konstatuje, že informace, které mu byly předány, jsou neplatné, pokud neodpovídají informacím, které evropské politické strany sdělují veřejnosti, stačí uvést, podobně jako samotný Úřad, že podle čl. 24 odst. 2 prvního pododstavce nařízení č. 1141/2014 má kontrolní pravomoci a podle odstavce 4 tohoto článku jsou evropské politické strany povinny mu poskytnout veškeré informace nezbytné k provedení kontrol, za něž je zodpovědný.

115 Stejně tak, pokud Úřad tvrdí, že neexistuje domněnka, že informace, které mu byly předány, jsou „pravdivější“ než informace sdělované veřejnosti, je třeba uvést, že na rozdíl od informací sdělených veřejnosti nařízení č. 1141/2014 ukládá povinnosti, pokud jde o informace poskytované Úřadu, a v případě pochybností má Úřad prostředky nezbytné k tomu, aby se ujistil, že informace, které mu byly předány, jsou správné.

116 Kromě toho, pokud jde o tvrzení Úřadu, že by občané k němu ztratili veškerou důvěru a byl by zpochybněn smysl existence sdělení, která jsou mu určena, pokud by předával informace jiného obsahu, než jsou informace zveřejňované evropskými politickými stranami, stačí připomenout, jak je uvedeno v bodě 109 výše, že normotvůrce v bodě 33 odůvodnění nařízení č. 1141/2014 výslovně stanovil, že vytvoření regulačního rámce, který zajistí, aby informace o evropských politických stranách, které jsou považovány za informace významného veřejného zájmu, byly zpřístupněny veřejnosti příslušnými orgány, je „nejúčinnějším prostředkem […] k udržení otevřeného, transparentního a demokratického legislativního a volebního procesu, a tím k posílení důvěry občanů a voličů v evropskou zastupitelskou demokracii“. Regulační rámec stanovený v nařízení č. 1141/2014 tedy již zohledňuje obavy, které v tomto ohledu vyjádřil Úřad.

117 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy musí být čl. 27 odst. 2 písm. a) bod vi) nařízení č. 1141/2014 v rozsahu, v němž se vztahuje na situace, kdy dotčená evropská politická strana kdykoliv záměrně poskytla nesprávné informace, vykládán v tom smyslu, že se použije na situace, kdy evropská politická strana záměrně poskytla příslušným orgánům, mezi něž patří Úřad, nesprávné informace v rámci povinností, které jsou jí uloženy na základě uvedeného nařízení.

118 Je třeba pokračovat v analýze a přezkoumat použití tohoto ustanovení v projednávané věci.

ii) K použití čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014 v projednávané věci

119 Jak vyplývá z bodu 66 výše, Úřad uložil žalobci finanční sankci podle čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014 z důvodu, že žalobce na sociálních sítích ponechal příspěvky o tom, že dotčený člen předsednictva je současným členem předsednictva, a to s vědomím jejich nesprávnosti.

120 Je přitom nutno konstatovat, jak vyplývá z bodu 117 výše, že čl. 27 odst. 2 písm. a) bod vi) nařízení č. 1141/2014 se použije na situace, kdy evropská politická strana poskytne Úřadu záměrně nesprávné informace v rámci svých povinností podle uvedeného nařízení.

121 Zadruhé, jak vyplývá z jeho znění, čl. 27 odst. 2 písm. a) bod vi) nařízení č. 1141/2014 se použije na situace, kdy evropská politická strana záměrně „poskytne“ nesprávné informace. Sloveso „ponechat“, které v obvyklém smyslu běžného jazyka znamená „uchovávat“, „trvale zachovat“ nebo „neměnit“, nemá stejný rozsah jako sloveso „poskytovat“, které odkazuje, jak je upřesněno v bodě 75 výše, zejména na myšlenku uvedení, sdělení nebo předložení toho, co je požadováno.

122 Z toho vyplývá, že se Úřad tím, že uložil žalobci finanční sankci podle čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení č. 1141/2014 z důvodu, že na sociálních sítích ponechal příspěvky o tom, že dotčený bývalý člen jeho předsednictva je současným členem předsednictva, a to s vědomím jejich nesprávnosti, dopustil nesprávného právního posouzení, které může vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

123 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba zrušit napadené rozhodnutí, aniž je třeba zkoumat ostatní argumenty vznesené v rámci šestého a jedenáctého žalobního důvodu či ostatní žalobní důvody žalobce.

2. K návrhovým žádáním znějícím na náhradu újmy

124 Žalobce navrhuje, aby byla Úřadu uložena náhrada újmy, kterou údajně utrpěl. Uvádí dvě újmy, které vyčísluje na 55 000 eur.

125 Úřad argumenty žalobce zpochybňuje.

126 Úvodem je třeba připomenout, že žaloba na náhradu škody je samostatným prostředkem nápravy, který nesměřuje ke zrušení konkrétního aktu, ale k získání náhrady škody způsobené orgánem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. prosince 1971, Zuckerfabrik Schöppenstedt v. Rada, 5/71, EU:C:1971:116, bod 3).

127 Podle čl. 340 druhého pododstavce SFEU totiž Unie v případě mimosmluvní odpovědnosti nahradí v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států škody způsobené jejími orgány nebo jejími zaměstnanci při výkonu funkce.

128 Podle ustálené judikatury závisí vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie a uplatnění práva na náhradu způsobené újmy podle čl. 340 druhého pododstavce SFEU na splnění souhrnu podmínek týkajících se protiprávnosti jednání vytýkaného orgánům, skutečné existence škody a existence příčinné souvislosti mezi tímto jednáním a uplatňovanou škodou (viz rozsudek ze dne 18. března 2010, Trubowest Handel a Makarov v. Rada a Komise, C-419/08 P, EU:C:2010:147, bod 40 a citovaná judikatura).

129 Nejprve judikatura stran podmínky týkající se protiprávního jednání vytýkaného dotčenému orgánu nebo instituci vyžaduje, aby bylo prokázáno dostatečně závažné porušení právního pravidla, které poskytuje práva jednotlivcům. Co se týče požadavku, podle kterého musí být porušení dostatečně závažné, rozhodujícím kritériem, jež umožňuje dojít k závěru o jeho splnění, je otázka, zda dotyčný unijní orgán zjevným a závažným způsobem nedodržel meze své posuzovací pravomoci. Pokud tento orgán nebo instituce disponuje pouze značně omezeným prostorem pro uvážení, nebo dokonce žádný prostor pro uvážení nemá, pouhé porušení unijního práva může stačit k prokázání existence dostatečně závažného porušení (viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2017, De Nicola v. Soudní dvůr Evropské unie, T-99/16, nezveřejněný, EU:T:2017:790, bod 22 a citovaná judikatura).

130 Pokud jde dále o podmínku týkající se existence skutečné újmy, může být odpovědnost Unie založena pouze tehdy, když žalobci skutečně vznikla skutečná a určitá újma. Žalobci tudíž přísluší, aby unijnímu soudu předložil důkazy za účelem prokázání existence a rozsahu takové újmy (viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2017, De Nicola v. Soudní dvůr Evropské unie, T-99/16, nezveřejněný, EU:T:2017:790, bod 23 a citovaná judikatura).

131 Konečně, co se týče podmínky existence příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a dovolávanou škodou, musí uvedená škoda vyplývat dostatečně přímým způsobem z vytýkaného jednání, to znamená, že toto jednání musí být určující příčinou škody, zatímco neexistuje povinnost napravovat všechny, dokonce i vzdálené, škodlivé následky protiprávní situace. Je na žalobci, aby prokázal existenci příčinné souvislosti mezi vytýkaným jednáním a uplatňovanou škodou (viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2017, De Nicola v. Soudní dvůr Evropské unie, T-99/16, nezveřejněný, EU:T:2017:790, bod 25 a citovaná judikatura).

132 Není-li splněna jedna ze tří podmínek vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie, musí být nároky na náhradu škody zamítnuty, aniž je nutné zkoumat, zda jsou splněny zbývající dvě podmínky. Kromě toho není unijní soud povinen zkoumat tyto podmínky v určitém pořadí (viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2017, De Nicola v. Soudní dvůr Evropské unie, T-99/16, nezveřejněný, EU:T:2017:790, bod 26 a citovaná judikatura).

133 Návrhy žalobce na náhradu újmy je třeba analyzovat ve světle těchto úvah.

a) K majetkové újmě

134 Žalobce uvádí, že tím, že mu byla uložena finanční sankce ve výši odpovídající 5 % jeho ročního rozpočtu, musel toto snížení rozpočtu nahradit jinými prostředky. Kromě toho vynaložil náklady, zejména na právní zastoupení a zapojení zaměstnanců do úkolů, s nimiž původně nepočítal, aby si zajistil obhajobu. Majetkovou újmu vyčísluje na 25 000 eur.

135 Úřad argumenty žalobce zpochybňuje.

136 Zaprvé v rozsahu, v němž žalobce tvrdí, že musel vynaložit náklady na právní zastoupení, stačí připomenout, že z ustálené judikatury vyplývá, že výdaje vynaložené účastníky řízení v souvislosti se soudním řízením nemohou být jako takové považovány za újmu odlišnou od břemene nákladů řízení (rozsudek ze dne 10. června 1999, Komise v. Montorio, C-334/97, EU:C:1999:290, bod 54, a usnesení ze dne 14. září 2005, Ehcon v. Komise, T-140/04, EU:T:2005:321, bod 79; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 8. listopadu 2011, Idromacchine a další v. Komise, T-88/09, EU:T:2011:641, bod 98). Tento návrh tedy musí být zamítnut.

137 Zadruhé v rozsahu, v němž žalobce tvrdí, že musel zapojit své zaměstnance do úkolů, s nimiž původně nepočítal, pro naléhavé zajištění obhajoby, je třeba připomenout, že Tribunál již rozhodl, že uznat, že náklady vynaložené v rámci postupu před zahájením soudního řízení představují újmu nahraditelnou v rámci žaloby na náhradu škody, by bylo v rozporu s nenávratným charakterem nákladů vzniklých v průběhu této fáze [viz rozsudek ze dne 16. června 2021, CE v. Výbor regionů, T-355/19, EU:T:2021:369, bod 144 (nezveřejněný) a citovaná judikatura]. Tak je tomu i v případě nákladů, které žalobci údajně vznikly z důvodu zapojení zaměstnanců za účelem zajištění obhajoby. Tento návrh tedy musí být rovněž zamítnut.

138 Zatřetí, pokud jde o okolnost, že žalobce „musel snížení svého rozpočtu nahradit jinými prostředky“, je nutno konstatovat, že žalobce nepředkládá žádné důkazy o existenci a významu těchto okolností naplňujících znaky újmy, kterou údajně utrpěl. V souladu s judikaturou citovanou v bodě 130 výše je přitom na žalobci, aby unijnímu soudu předložil důkazy za účelem prokázání existence a rozsahu újmy. Ani takový návrh tedy nemůže obstát.

139 Návrh žalobce na náhradu újmy v rozsahu, v němž se týká majetkové újmy, musí být proto zamítnut.

b) K morální újmě

140 Žalobce tvrdí, že mu vznikla morální újma tím, že byl nucen omezit své komunikační a agitační činnosti v důsledku snížení rozpočtu. Mimoto byla tato újma prohloubena poškozením jeho image v důsledku zveřejnění napadeného rozhodnutí. Morální újmu vyčísluje na 30 000 eur.

141 Úřad argumenty žalobce zpochybňuje.

142 Zaprvé, pokud jde o okolnost, že žalobce byl nucen z důvodu snížení svého rozpočtu omezit své komunikační a agitační činnosti, je třeba uvést, že podle judikatury platí, že i když předložení důkazů nebo důkazních návrhů není nutně považováno za podmínku pro uznání morální újmy, je na žalobci, aby přinejmenším prokázal, že mu jednání vytýkané dotyčnému orgánu mohlo takovou újmu způsobit (viz rozsudek ze dne 16. října 2014, Evropaïki Dynamiki v. Komise, T-297/12, nezveřejněný, EU:T:2014:888, bod 31 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 28. ledna 1999, BAI v. Komise, T-230/95, EU:T:1999:11, bod 39).

143 V projednávané věci přitom žalobce neidentifikuje žádnou objektivní okolnost, která by mohla podpořit tvrzení uvedené v bodě 140 výše, a nepředkládá žádný důkaz týkající se omezení jeho komunikační a agitační činnosti, který by umožnil prokázat existenci tvrzené morální újmy.

144 Zadruhé, pokud jde o újmu týkající se jeho image, je třeba připomenout, že podle judikatury lze morální újmu ve vztahu k právnické osobě v zásadě nahradit (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 28. ledna 1999, BAI v. Komise, T-230/95, EU:T:1999:11, bod 37, a ze dne 15. října 2008, Camar v. Komise, T-457/04 a T-223/05, nezveřejněný, EU:T:2008:439, bod 56 a citovaná judikatura) a že taková újma může mít formu poškození image nebo dobré pověsti uvedené osoby (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. července 1999, New Europe Consulting a Brown v. Komise, T-231/97, EU:T:1999:146, body 53 a 69; ze dne 8. listopadu 2011, Idromacchine a další v. Komise, T-88/09, EU:T:2011:641, body 70 až 76, a ze dne 25. listopadu 2014, Safa Nicu Sepahan v. Rada, T-384/11, EU:T:2014:986, body 80 až 85).

145 Je třeba rovněž připomenout, že zrušení protiprávního aktu může samo o sobě představovat přiměřené zadostiučinění, v zásadě dostatečné pro veškerou morální újmu, kterou takový akt mohl způsobit, pokud žalující strana neprokáže, že utrpěla morální újmu oddělitelnou od protiprávnosti zakládající zrušení, a která nemůže být plně napravena tímto zrušením (viz rozsudek ze dne 14. září 2017, Bodson a další v. EIB, T-504/16 a T-505/16, EU:T:2017:603, bod 77 a citovaná judikatura).

146 V projednávané věci je třeba konstatovat, že se žalobce omezuje na tvrzení, že „Úřad rozsáhle informoval o napadeném rozhodnutí ve svých komunikačních prostředcích“, ale nepředkládá žádný důkaz, který by mohl prokázat, že toto sdělení ovlivnilo chování třetích osob nebo subjektů vůči němu. Nezdá se tedy, že by toto sdělení přilákalo větší pozornost než následné konstatování týkající se protiprávnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce tedy neprokázal existenci morální újmy oddělitelné od protiprávnosti zakládající zrušení napadeného rozhodnutí.

147 Z toho vyplývá, že návrh žalobce na náhradu morální újmy musí být rovněž zamítnut.

148 S ohledem na výše uvedené je třeba návrhová žádání žalobce znějící na náhradu újmy zamítnout.

K nákladům řízení

149 Článek 134 odst. 3 jednacího řádu stanoví, že pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení.

150 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci bylo vyhověno bodu návrhových žádání žalobce znějícímu na zrušení napadeného rozhodnutí, zatímco jeho návrhová žádání znějící na vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie byla zamítnuta, je třeba rozhodnout, že žalobce a Úřad ponesou vlastní náklady řízení, včetně nákladů řízení o předběžném opatření.

151 Kromě toho podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady. Parlament, Rada a Komise proto ponesou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (šestý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Rozhodnutí Úřadu pro evropské politické strany a evropské politické nadace ze dne 25. října 2023, kterým tento uložil Patriotes.eu, dříve Identité et Démocratie Parti (ID Parti), finanční sankci podle čl. 27 odst. 2 písm. a) bodu vi) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 1141/2014 ze dne 22. října 2014 o statusu a financování evropských politických stran a evropských politických nadací, se zrušuje.

2) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

3) Patriotes.eu a Úřad pro evropské politické strany a evropské politické nadace ponesou vlastní náklady řízení, včetně nákladů řízení o předběžném opatření.

4) Evropský parlament, Rada Evropské unie a Evropská komise ponesou vlastní náklady řízení.

Costeira Kančeva Mac Eochaidh

Zilgalvis Tichy-Fisslberger

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 10. září 2025.

Podpisy